

Књига пророка Данила — сто шездесет пета

Откривање пророчке таписерије: од Александра Великог до савременог Рима

Jeff Pippenger
2024-03-29

Сада ћемо размотрити историју која се одиграла након изненадне смрти Александра Великог, а која представља раздобље од 538. године до времена краја 1798. године.

И када устане, царство ће се његово разломити и разделити на четири ветра небеска; али не његовом потомству, нити по власти којом је владао; јер ће се његово царство искоренити и припасти другима, а не онима. И цар јужни осилиће, и један од његових кнезова; и он ће бити силнији од њега, и владаће; власт ће његова бити велика власт. И на крају година они ће се удружити; јер ће кћи цара јужнога доћи к цару северноме да учини погодбу; али неће задржати силу мишице; нити ће он опстати, ни мишица његова; него ће она бити предата, и они који су је довели, и онај који ју је родио, и онај који ју је крепио у она времена. Али изданак из њених корена устаће на његово место; и доћи ће с војском, и ући ће у тврђаву цара севернога, и поступиће против њих, и надвладаће; И одвешће у Мисир и богове њихове у ропство, с кнезовима њиховим и с драгим судовима њиховим, сребрним и златним; и он ће дуже година опстати него цар северни. Тако ће цар јужни доћи у своје царство, и вратиће се у своју земљу. Данило 11:4–9.

На крају, након што је царство Александра Великог било разбијено, они који су се борили за власт над некадашњим царством свели су се на два главна царства. Једно царство је владало јужним делом некадашњег Александровог царства, а друго северним. Од тог тренутка у пророчком казивању они се једноставно означавају као цар јужни и цар северни. Када борба за светску превласт достигне тачку у којој се приказује само између цара северног и цара јужног, симболи та два царства настављају се кроз цело поглавље.

У петом стиху утврђује се цар јужни, и он је силан, али је и цар северни такође силан, и његово је царство веће. Потом, у шестом стиху, цар јужни предлаже савез са северним царством. Мировни уговор обезбеђује се тиме што цар јужни даје своју кћер цару северном, како би је цар северни узео за жену и породичном везом потврдио њихов савез. Цар северни је пристао, одстранио своју жену и оженио се принцем са југа, те је савез био успостављен.

Најзад јужна принцеза рађа мушко дете, али се северни цар најзад уморио од своје нове жене, те ју је одбацио, као што је учинио и са својом првом женом, и поново узео своју прву жену; али чим је првобитна жена била враћена и добила прилику, она убија цара севера, његову јужну невесту, њено дете и целу њену египатску пратњу. Чин првобитне жене, која је убила јужну принцезу и њено дете, разгневује породицу јужне принцезе, и један од њене браће подиже војску и напада северно царство.

Јужна војска надвладава северног цара, а затим бива погубљена прва жена која је убила северног цара, као и његова јужна невеста и дете. Син првобитне жене, који је при смрти свога оца био постављен за владајућег цара севера, бива заробљен и одведен натраг у Египат од стране јужног цара, заједно с неким египатским предметима и идолима које је северно царство у ранијим биткама било однело из јужног царства. Када је стигао у Египат, заробљени северни цар пада с коња и умире. Урија Смит овако идентификује ту историју.

„Стих 6. И на крају година они ће се сјединити; јер ће кћи цара јужнога доћи к цару северноме да склопи споразум; али она неће задржати силу мишице; нити ће он опстати, нити мишица његова; него ће бити предата она, и они који су је довели, и онај који ју је родио, и онај који ју је крепио у та времена.“

„Између царева Египта и Сирије често су се водили ратови. Нарочито је то био случај са Птолемејем Филадельфом, другим царем Египта, и Антиохом Теосом, трећим царем Сирије. Они су најзад пристали да склопе мир под условом да Антиох Теос отпусти своју ранију жену, Лаодику, и њена два сина, те да се ожени Вереником, кћерју Птолемеја Филадельфа. Птолемеј је, сходно томе, довео своју кћер Антиоху, давши с њом неизмерно велики мираз.“

„Али она неће задржати силу мишице“; то јест, свој утицај и моћ код Антиоха. И тако се и догодило; недуго потом, у налету љубави, Антиох је поново довео на двор своју ранију жену, Лаодику, и њену децу. Затим пророчанство каже: „Нити ће он [Антиох] опстати, нити мишица његова“, односно семе његово. Лаодика, пошто је поново била враћена у милост и власт, уплашила се да би, услед непостојаности његове нарави, Антиох могао поново да је понизи и да опет позове Веренику; и, сматрајући да ништа осим његове смрти не би представљало делотворну заштиту од такве могућности, учинила је да убрзо потом буде отрован. Нити је његово потомство од Веренике наследило царство после њега; јер је Лаодика тако управљала пословима да је обезбедила престо своме најстаријем сину, Селевку Калинику.“

„Али таква безбожност није могла дуго остати некажњена, као што пророштво даље предсказује, а потоња историја потврђује.“

„‘СТИХ 7. Али ће изданак из њених корена устати на његово место, који ће доћи с војском, и ући ће у тврђаву цара северног, и поступиће против њих, и надвладаће: 8. И одвешће у Египат и њихове богове као заробљенике, с њиховим кнезовима, и с њиховим драгоценим судовима од сребра и од злата; и он ће потрајати више година него цар северни. 9. Тако ће цар јужни доћи у своје царство, и вратиће се у своју земљу.“

„Овај изданак из истога корена с Вереником беше њен брат, Птолемеј Еуергет. Тек што је наследио свога оца, Птолемеја Филадельфа, на престолу Египта, горећи од жеље да освети смрт своје сестре, Веренике, подиже огромну војску и продре на подручје цара севера, то јест Селеука Калиника, који је са својом мајком Лаодиком владао у Сирији. И надвлада их, чак до освајања Сирије, Киликије, виших крајева с оне стране Еуфрата, и готово целе Азије. Али, чувши да је у Египту подигнута побуна која је захтевала његов повратак кући, опљачка царство Селеуково, узе четрдесет хиљада таланата сребра и

скупоцене сасуде, и две хиљаде и пет стотина ликова богова. Међу њима беху и ликови које је Камбиз некада био однео из Египта и пренео у Персију. Египћани, будући потпуно одани идолопоклонству, дадоше Птолемеју назив Еуергет, или Добротвор, као израз похвале што им је тако, после многих година, повратио њихове заробљене богове.“

„Ово је, према епископу Њутну, Јеронимов извештај, преузет од древних историчара; али, каже он, још увек постоје сачувани писци који потврђују неколико истих појединости. Апијан нас обавештава да је, пошто је Лаодика убила Антиоха, а после њега и Беренику и њено дете, Птоломеј, син Филадельфов, да би осветио та убиства, упао у Сирију, убио Лаодику и продро све до Вавилона. Од Полибија сазнајемо да је Птоломеј, прозван Еуергет, силно разгневлен због суровог поступања према својој сестри Береники, умарширао с војском у Сирију и заузео град Селеукију, који су још неколико година потом држале посаде египатских царева. Тако је ушао у тврђаву цара севера. Полиен тврди да је Птоломеј завладао свом земљом од горе Таур па све до Индије, без рата и битке; али то он грешком приписује оцу уместо сину. Јустин тврди да би, да Птоломеј није био позван натраг у Египат због унутрашње побуне, загосподарио целим Селеуковим царством. Тако је цар југа дошао у власт цара севера и вратио се у своју земљу, као што је пророк и предсказао. И он је такође поживео више година него цар севера; јер је Селеук Калиник умро у изгнанству, од пада с коња, а Птоломеј Еуергет надживео га је за четири или пет година.“ Урија Смит, Данило и Откривење, 250–252.

Пророчка одлика Рима, а стога и цара севера, јесте да, да би био утврђен на престолу, три географске препреке морају бити освојене. Први цар севера након распада Александровог разбијеног царства био је утврђен посредством Селеука Никатора, који је извесно време, између 316. и 312. године пре Христа, служио као војсковођа Птоломеју (цару југа). Пети стих упућује на ту чињеницу када каже: „И цар јужни ће осилити, и један од кнезова његових; и осилиће над њим.“ Птоломеј је био цар југа, и имао је војсковођу (једног од својих кнезова) коме је било одређено да постане јачи од Птоломеја, а завршна фраза петог стиха каже: „и владаће; власт ће његова бити велика власт.“ Птоломејев војсковођа Селеук требало је да постане први цар севера. Али да би Селеук постао цар севера, морао је да се одвоји од јужног цара, а потом да освоји три географска подручја.

Прва област коју је Селеук освојио био је Исток 301. године пре Христа. Потом је 286. године пре Христа освојио Запад (који је био у поседу Касандровог наследника), а затим је заузео и своју трећу област на Северу када је 281. године пре Христа победио Лизимаха. Цар севера био је утврђен на престолу 281. године пре Христа.

Мировни споразум који је касније склопљен са јужним царем догодио се 252. године пре Христа. Шест година касније, 246. године пре Христа, Вереника (јужна кнегиња), њен син и сва њена пратња били су погубљени. Јужни цар је потом заробио Лаодикиног сина, Селеука Калиника, и одвео га са собом у Египат, где је умро павши с коња. Владавина првог северног цара трајала је од 281. године пре Христа до 246. године пре Христа, што износи тридесет пет година.

Први цар севера у једанаестом поглављу савладао је три географске препреке да би се утврдио на престолу. И пагански Рим је, такође, савладао три географске препреке да би се утврдио на престолу [види Данило 8:9], а папски Рим је савладао три географске препреке да би се утврдио на престолу [види Данило 7:20]. И савремени Рим савладава три географске препреке да би се утврдио на престолу [види Данило 11:40–43].

Када је једном био утврђен на престолу, први цар севера владао је тридесет и пет година. Када је једном била утврђена на престолу, паганска римска сила владала је „време“ (триста шездесет година). Када је једном била утврђена на престолу, папска римска сила владала је „време, времена и по времена“ (хиљаду двеста шездесет година). Када једном буде утврђена на престолу, савремени Рим владаће симболичних четрдесет и два месеца (такође означених као „један час“).

Сестра Вајт нас обавештава да „много од историје забележене у једанаестом поглављу Данила треба да се понови“. Затим наводи стихове тридесет први до тридесет шести и каже: „призори слични онима описаним у овим речима догодиће се.“ У тим стиховима папски Рим (мрзост опустошења) бива „постављен“ на престо 538. године, а затим прогони Божји народ „много дана“ (хиљаду двеста и шездесет година), све док се прва „срдња не наврши“ 1798. године. Историја стихова тридесет првог до тридесет шестог понавља се у последњих шест стихова једанаестог поглавља, али је та историја такође савршено била прасликована у стиховима пет до девет.

Успостављање Селеука као цара севера 281. године пре Христа, подудара се са 538. годином. Обе представљају устоличење цара севера по окончању освајања три географске препреке. Период папске владавине изражава се на више начина: хиљаду двеста и шездесет дана, четрдесет и два месеца, време, времена и пола времена, једно раздобље, и три и по године. Селеукова владавина трајала је тридесет и пет година, а десетина, или десетак, од тридесет и пет јесте три и по. Десетина од тридесет и пет година такође се изражава као „три запета пет“ (3.5) година. „Три и по“ је симбол периода папске владавине.

Папство је задобило своју смртну рану 1798. године, када је цар југа, Наполеон Бонапарта (што значи „срећни син“), послао свога генерала да одведе папу у ропство. Годину дана касније, 1799. године, папа је умро у изгнанству, као што је умро и први цар севера, који је такође био одведен у ропство од стране цара југа. Селеук Калиник је умро падом с коња док је био у ропству у Египту. Папа је онај који је јахао звер. Звер је представљала политички систем којим се папа служио да извршава своја сатанска дела. Та звер је била убијена 1798. године, а папа који је јахао на звери и владао над њом умро је годину дана касније. Селеук Калиник је умро павши с коња (звери коју је јахао). Ропство папства 1798. и 1799. године било је савршено предсказано ропством првог цара севера.

Оно што је навукло гнев цара југа на северног цара био је прекршени мировни уговор, представљен одбацивањем Беренике (јужне невесте) и њеном потоњом смрћу од руку Лаодике. Наполеон је 1797. године ступио у мировни уговор између Револуционарне Француске и папских држава. Уговор је назван по граду Толентину у Анкони, у Италији, где

је био потписан. Званично је престао да важи у фебруару 1798. године, када је Француска одвела папу у заробљеништво. Разлог због којег је уговор био раскинут био је настојање Француске да шири своју Револуцију.

Наполеонов генерал Дифо налазио се у Риму 1797. године као део француских експедиционих снага које је послао Директоријум, тадашња владајућа власт Француске. Сврха француске експедиције у Италији, у оквиру које је и генерал Дифо боравио у Риму, била је да подржи Римску републику, краткотрајну зависну државу коју су на Апенинском полуострву успоставиле француске револуционарне снаге. Французи су у том раздобљу активно учествовали у подршци револуционарним покретима и ширењу револуционарних идеала широм Европе. У Италији су настојали да збаци монархије и успоставе републике по узору на Француску републику.

Присуство и поступци Дифоа у Риму изазвали су противљење конзервативних кругова, укључујући присталице Папске државе и локалне аристократе. У децембру 1797. године, током сукоба између француских трупа и присталица Папске државе, генерал Дифо је убијен, те је тако створен изговор да Наполеон следеће године пошаље генерала Бертијеа да папу одведе у заробљеништво. Прекршени мировни уговор између цара југа и севера пружио је повод у оба историјска случаја да цар севера буде одведен у заробљеништво од стране цара југа.

Осми стих каже: „И богове њихове, с кнезовима њиховим и с драгоценим судовима њиховим од сребра и од злата, однеће у ропство у Египат.“ Када се Птолемеј вратио у Египат, у испуњењу овога стиха, Египћани су му дали титулу „Еуергет“ (Добротвор), као похвалу за његово дело враћања њихових идола и предмета који су им раније били одузети од стране цара севера. Године 1798. догодило се француско пљачкање Рима. Само у једном дану, историчари бележе да је виђено како пет стотина запрежних кола, под јаком војном стражом, напушта град.

Поворка је обухватала неизмерно велики број античких скулптура и ренесансних слика које је Француска присвајала у складу са прекршеним мировним уговором у Толентину. Та уметничка дела укључивала су групу Лаокоон, Аполона Белведерског, Умирућег Гала, Купидона и Психу, Аријадну на Наксу, Венеру Медичијеву и колосалне фигуре Тибра и Нила; таписерије и слике Рафаела, укључујући Преображење, Мадону ди Фолињо, Мадону дела Седија, Тицијанову *Santa Conversazione*; и многа друга дела. Тек неколико година потом, ово украдено благо било је изложено у Музеју Наполеоновом у Лувру, који је отворен 1807. године. Као што је Птолемеј био прослављен због враћања египатских ризница, тако су блага однета из Рима била положена у део музеја назван по Наполеону.

Стихови од петог до деветог представљају савршену паралелу историји која започиње 538. године и завршава се 1798. и 1799. године. Они се подудару са стиховима од тридесет првог до тридесет шестог, што је представљено у последњих шест стихова поглавља, који описују коначно оснаживање савременог Рима док он савладава три препреке и, на крају, долази своме крају, а никога нема да му помогне. Стих десети затим говори о историји 1989.

године.

А његови синови ће се подићи и сабраће мноштво великих сила; и један ће заиста доћи, и преплавити, и проћи; потом ће се вратити, и подићи се, све до своје тврђаве. Данило 11:10.

Историјско испуњење десетог стиха представља праслику 1989. године, када је папство, у тајном савезу с Роналдом Реганом, „преплавило“ и „прошло кроз“ Совјетски Савез, оставивши само његову тврђаву (Русију), док се Совјетски Савез (СССР) распадао у јек Перестројке.

И у време краја цар југа судариће се с њим; и цар севера навалиће на њега као вихор, с колима, и с коњаницима, и с многим лађама; и ући ће у земље, и поплавиће их и проћи. Данило 11:40.

Историја десетог стиха представља одмазду за освајање цара севера од стране цара југа 246. године пре Христа, и предочава одмазду за освајање цара севера од стране цара југа 1798. године. Четрдесети стих отпочео је временом краја 1798. године, када је цар југа (атеистичка Француска) задао смртоносну рану цару севера (папској сили), и испунио се распадом Совјетског Савеза у време краја 1989. године. Време краја 1798. године представљено је у четрдесетом стиху изразом: „И у време краја цар југа ће га напасти.“ „Двотачка“ (:) која раздваја последњи део стиха, означава следеће „време краја“ 1989. године. „И цар севера навалиће на њега као вихор, с колима, и с коњаницима, и с многим лађама; и ући ће у земље, и преплавиће их и проћи ће.“

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Сваком народу који је ступио на позорницу збивања било је допуштено да заузме своје место на земљи, да би се видело хоће ли испунити намеру ‘Стражара и Светога’. Пророштво је пратило успон и пад великих светских царстава — Вавилон, Мидо-Персије, Грчке и Рима. Са сваким од њих, као и са народима мање моћи, историја се понављала. Сваки је имао своје време кушње, сваки је подбацио, његова слава је увенула, његова моћ ишчезла, а његово место заузео је други....“

„Из успона и пада народа, како је то јасно изложено на страницама Светога Писма, треба да науче колико је безвредна сама спољашња и световна слава. Вавилон, са свом својом моћи и својом величином, какву наш свет од тада више никада није видео — моћи и величином које су људима онога доба изгледале тако постојане и трајне — како је потпуно нестао! Као ‘цвет травни’ пропао је. Тако пропада све што нема Бога за свој темељ. Само оно што је повезано с Његовом намером и што изражава Његов карактер може трајати. Његова начела су једино постојане ствари које наш свет познаје.”
Education, 177, 184.